

הכנסת

פ.י.

א.י.ל. 1967
ג.י.

ירושלים, י' בחמוז תשכ"ז
18 יולי 1967

לכבוד
מר קדיש לוז
יושב ראש הכנסת

אדוני היושב ראש,

אודה לך אם תטה לרגע קט אוזן קשבת להצעותיו, לא של
אדויכל, אלא של איש מן השורה המשתדל (משום-מה) לשמור גם על יופיו
החיצוני של משכן הכנסת:-

- (1) בגן הקריה, רחוק מהמשכן הוחבאו לפני שנים אחדות
בפינה נידחת "פעמון החרות" שנחרם לכנסת. דומני
שהגיע עתה הזמן להעבירו למקום נאה יותר בקרבת
הבניין.
- (2) הגרוטאות שהירו מדורה כשעת פתיחה המשכן שוב אינן
ממלאות שום תפקיד והגיע העת לסלקן. אך אם שודרת
דעה כללית, שיש לייחס להן ערך סמלי איזשהו, -
יואילו-נא בעלי דעה זו להתקין לצדן כתובה מחאימה,
על מנת להחכים אה קהל המבקרים התוהה והטועה.
- (3) כחבת הכנסת מצטיינת דוקא במידותיה הגרחבות (הרי
אין ישראל מבורכת ברחבות הרבה כמו ארצות-חוץ!)
וכן בצורתה גיאומטרית הפשוטה והנקיה. הצגת מצבות
בהוכה, לעומת זאת, תקלקל יתרונות אלה וחיתן מימד
מוקטן ומצומצם לכל מצבה שהיא. יתר-על-כן, מצבת
"יד לגבורים" תהא שייכת לעיר כלה, ומה טעם לסגור
אותה מרבית יפות השנה בהון חצר סגורה וחסומה בפני
הושבי העיר? (אה הקהל שביציע בחוץ אמנם לסגור בחוץ
הא של זכוכית; אולם הנחוץ לשים גם את המצבה אחרי
הטורגים?)

תקוה אני שהגיגי-לבי אלה יובנו ברוח טובה, והרי מטרתן היא
לפגוע מפת-נפש לאחר מעשה.

בכל הכבוד

בדעון בר-יורם